Den klare sol bringer alting for en dag

Der var engang en skræddersvend, som drog ud i verden. Men han kunne ikke få arbejde, og til sidst var han så fattig, at han ikke ejede en rød øre. En dag mødte han en jøde på vejen, og da han tænkte, at han måtte have mange penge, fik hans onde tilbøjeligheder magt over ham, og han gik lige løs på jøden. "Giv mig dine penge, eller jeg slår dig ihjel," sagde han. "Lad mig beholde livet," bad jøden, "jeg ejer ikke mere end otte skilling." - "Vist har du penge," råbte skrædderen, "kom nu med dem." Så pryglede han løs på jøden og slog ham omtrent ihjel. "Det vil den klare sol nok bringe for en dag," sagde jøden, og så døde han. Skrædderen stak hånden i hans lommer for at få fat i pengene, men der var ikke mere end de otte skilling. Så kastede han jøden om bag en busk og drog videre. Langt om længe kom han til en by og fik arbejde. Mesteren havde en smuk datter, hende blev han forelsket i og de blev gift og levede lykkeligt sammen.
De fik to børn, og da der var gået mange år, døde svigerfaderen og svigermoderen, og de unge folk boede så alene. En morgen, da manden sad på bordet henne ved vinduet, bragte hans kone ham en kop kaffe. Han hældte den i underkoppen og ville drikke af den. Solens stråler faldt netop derpå og genskinnet flakkede frem og tilbage oppe på væggen. "Ja, du ville nok gerne bringe det for en dag," sagde skrædderen og kiggede derop, "men det kan du ikke." - "Hvad skal det betyde, lille mand," spurgte konen. "Det tør jeg ikke sige dig," svarede han. "Jo, hvis du holder af mig, så fortæller du mig det," sagde hun, kyssede ham og sagde, at hun skulle ikke røbe det til noget menneske. Han gav til sidst efter for hendes plagerier og fortalte, at for mange år siden havde han været på vandring og ikke ejet en eneste øre. Så havde han truffet en jøde og slået ham ihjel, men jøden havde lige før han døde sagt: "Den klare sol skal nok bringe det for en dag." Det ville solen også gerne have gjort og havde hoppet og danset der på væggen og lavet kringlekranse, men den havde ikke kunnet. Han bad hende endnu engang endelig ikke sige det til nogen, for så var det jo ude med ham, og hun lovede det bestemt. Da han igen havde sat sig til at arbejde, gik konen hen til sin gudmor og fortalte hende hele historien på den betingelse, at hun ikke sagde det til et menneske. Men inden tre dage var gået, vidste hele byen det, og skrædderen blev stillet for domstolen og henrettet. Således bragte den klare sol det alligevel for en dag.

* * *